

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)
den 20 juni 2001 *

I mål T-146/00,

Stefan Ruf, bosatt i Ettlingen (Tyskland),

Martin Stier, bosatt i Pfinztal (Tyskland),

företrädna av advokaterna V. Spitz, A.N. Klinger och A. Gaul, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller), företrädd av A. von Mühlendahl, D. Schennen och E. Joly, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

angående en talan om ogiltigförklaring av det beslut som fattats av första överklagandenämnden vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) den 28 mars 2000 (ärende R 198/1998-1), varigenom sökandenas ansökan om återställande av försutten tid avslogs, vilken syftade till att det skulle fastslås att ansökningsdag för deras ansökan om registrering skulle vara den dag då deras ansökan om registrering ingivits till byrån.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden A.W.H. Meij samt domarna A. Potocki och J. Pirrung,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med beaktande av den ansökan som ingavs till förstainstansrättens kansli den 30 maj 2000,

med beaktande av det svaromål som ingavs till förstainstansrättens kansli den 18 september 2000,

efter det muntliga förfarandet den 14 mars 2001,

II - 1800

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 I artikel 26 i rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3) i ändrad lydelse föreskrivs följande:

”1. En ansökan om gemenskapsvarumärke skall innehålla

- a) en anhållan om registrering av ett gemenskapsvarumärke,
- b) uppgifter som gör det möjligt att fastslå sökandens identitet,
- c) en förteckning över de varor eller tjänster för vilka registrering ansöks,
- d) en återgivning av varumärket.

2. För en ansökan om gemenskapsvarumärke skall betalas ansökningsavgift och i förekommande fall en eller flera klassavgifter.

3. En ansökan om gemenskapsvarumärke skall uppfylla kraven i de i artikel 140 angivna tillämpningsföreskrifterna.”

2 I artikel 27 i förordning 40/94 ges följande precisering:

”Ansökningsdag för en ansökan om ett gemenskapsvarumärke skall vara den dag då de handlingar som innehåller de uppgifter som anges i artikel 26.1 givits in till byrån av sökanden eller, om ansökan har givits in till det centrala organet i en medlemsstat eller till Benelux varumärkesbyrå, till detta organ, under förutsättning att ansökningsavgiften betalats senast en månad efter ingivandet av ovan nämnda handlingar.”

3 I regel 9.1 i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, s. 1, nedan kallad genomförandeförordningen) föreskrivs att om ansökan inte uppfyller kraven för att bli tilldelad ett datum för ingivande, särskilt av det skälet att grundavgiften för ansökan inte har betalats inom en månad från inlämningen av ansökan till byrån, skall byrån meddela sökanden att ett datum för ingivande inte får tilldelas på grund av ofullständiga uppgifter.

4 I regel 9.2 i genomförandeförordningen föreskrivs att om bristerna åtgärdas inom två månader efter mottagandet av meddelandet, skall det datum då samtliga saknade uppgifter har lämnats anses vara datum för ingivande. Om de saknade

uppgifterna inte inlämnats före tidsfristens utgång, skall ansökan inte behandlas som en ansökan om gemenskapsvarumärke.

5 Slutligen följer följande av artikel 78.5 i förordning nr 40/94, med rubriken "Återställande av försutten tid":

"1. En sökande eller innehavare av ett gemenskapsvarumärke eller annan part i ett förfarande vid byrån som, trots att han har iakttagit all omsorg som har betingats av omständigheterna, inte har kunnat iaktta en frist i förhållande till byrån, skall på ansökan därom få sin rätt återställd, om underlåtenheten enligt denna förordning har haft till omedelbar följd att en rättighet eller rätt att överklaga gått förlorad.

...

3. I ansökan skall anges grunderna för denna och de omständigheter som åberopas till stöd för densamma. Den skall inte anses ingiven förrän avgiften för återställande av försutten tid har betalats."

Bakgrunden till tvisten

6 Sökandena inkom den 15 april 1996 genom ombud, S, till byrån med en ansökan om registrering av figurmärket DAKOTA (nr 227 306) såsom gemenskapsvarumärke.

- 7 I det utrymme på ansökningsblanketten som är reserverat för avgifter angav sökandena att betalningen av ansökningsavgiften skulle göras senare.
- 8 Genom telefax av den 21 maj 1996 bekräftade byrån att den mottagit ansökan om registrering.
- 9 Genom brev av den 17 juni 1996 överlämnade S till byrån en kopia av registreringsbeviset för märket DAKOTA från det tyska patentverket (Deutsches Patentamt), liksom en fullmakt från sökandena.
- 10 Genom brev av den 19 december 1996 översände S, efter anmodan, en ny fullmakt till byrån.
- 11 Den 5 februari 1997 konstaterade S att ansökningsavgiften inte hade erlagts.
- 12 Den 12 februari 1997 krediterades byråns konto med beloppet för ansökningsavgiften, det vill säga 975 ecu, samt ytterligare 200 ecu avseende avgiften för återställande av försutten tid.
- 13 Genom brev av den 18 mars 1997 ingav S en ansökan om återställande av försutten tid (*restitutio in integrum*) vad gäller fastställandet av ansökningsdag. Såberopade, till stöd för ansökan, att ansökningsavgiften erlagts för sent till följd av ett misstag som begåtts av en av dennes medarbetare, C.

- 14 Genom brev av den 4 september 1997 önskade S få besked om hur prövningen av ansökningarna om återställande av försutten tid i ärendet DAKOTA och sju andra ansökningar om registrering fortskred.

- 15 Genom skrivelse av den 24 oktober 1997 informerade byrån sökandena om att den 12 februari 1997 angivits som ansökningsdag för deras ansökan om registrering, vilket var den dag då ansökningsavgiften betalades.

- 16 I beslut av den 8 oktober 1998 avslog granskaren ansökan om återställande av försutten tid.

- 17 I enlighet med artikel 59 i förordning 40/94 överklagade sökandena den 27 november 1998 detta beslut till byrån.

- 18 I beslut av den 28 mars 2000 avslog första överklagandenämnden detta överklagande (nedan kallat beslutet).

Parternas yrkanden

- 19 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara beslutet,

- förelägga byrån att ge ansökan om gemenskapsvarumärke nr 227 306 ansökningsdagen den 15 april 1996,
- höra S, S föregångare samt C som vittnen,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

20 Byrån har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogilla talan,
- förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

21 Under den muntliga förhandlingen återkallade sökandena sitt andra yrkande, vilket har antecknats av förstainstansrätten.

Yrkandet om ogiltigförklaring

22 Till stöd för talan har åberopats att artikel 27 i förordning nr 40/94 är oförenlig med vissa internationella konventioner om skydd för industriell äganderätt, att

svaranden underlåtit att självmant informera sökandena på den tidsfrist på en månad för betalning av ansökningsavgiften som framgår av artikel 27 i förordning nr 40/94, att artikel 78 i förordning nr 40/94 åsidosatts och, slutligen, att regel 9.1 i genomförandeförordningen åsidosatts, en regel enligt vilken byrån borde ha upplyst sökandena om att en ansökningsdag för deras ansökan om registrering inte kunde meddelas på grund av att ansökningsavgiften inte betalats inom föreskriven tid.

- 23 Det skall först påpekas att förevarande talan endast syftar till en ogiltigförklaring av beslutet i den mån sökandenas ansökan om återställande av försutten tid avslagits, vilken i huvudsak syftade till att deras ansökan om registrering skulle ges det datum då ansökan ingivits till byrån som ansökningsdag, det vill säga den 15 april 1996.
- 24 Med beaktande av detta påpekande, finner förstainstansrätten det lämpligt att pröva den fjärde grunden först.

Den fjärde grunden: Åsidosättande av regel 9 i genomförandeförordningen

Parternas argument

- 25 Sökandena har gjort gällande att ansökningsdag för en ansökan om registrering, enligt regel 9.2 i genomförandeförordningen, skall vara den dag då alla brister

som byrån lämnat meddelande om har åtgärdats, under förutsättning att bristerna åtgärdas inom två månader efter detta meddelande. Eftersom byrån i förevarande mål emellertid inte lämnat något sådant meddelande, kan den inte vidhålla att ansökningsdagen skall vara den dag då ansökningsavgiften betalades.

- 26 Byrån har svarat att syftet med bestämmelsen om meddelande i regel 9.2 i genomförandeförordningen inte är att behålla ansökningsdagen för registrering, utan att förhindra de omedelbara rättsliga följderna av att denna ansökan inte kompletteras, det vill säga att den inte behandlas som en ansökan om gemenskapsvarumärke.

Förstainstansrättens bedömning

- 27 Den fjärde grunden syftar egentligen inte till att ifrågasätta lagligheten av beslutet som sådant, vilken, såsom byrån på goda grunder har påpekat, inte är omtvistad i förevarande mål, utan av byråns beslut att, enligt dess skrivelse av den 24 oktober 1997, ge sökandenas ansökan om registrering ansökningsdagen den 12 februari 1997.
- 28 Regel 9 i genomförandeförordningen innehåller inte genomförandebestämmelser beträffande artikel 78 i förordning 40/94, vilka är relevanta i förevarande mål. I den regeln anges ett specifikt förfarande för att rätta ansökningar om registrering, vilket ger de sökande möjlighet att som ansökningsdag erhålla den dag då de åtgärdat alla brister i sin ansökan.

- 29 Eftersom den fjärde grunden inte kan utgöra stöd för sökandenas yrkanden om ogiltigförklaring, finns det inte skäl för förstainstansrätten att utreda huruvida den är befogad.

Den första grunden: Huruvida artikel 27 i förordning nr 40/94 är oförenlig med vissa internationella konventioner om skydd för industriell äganderätt

Parternas argument

- 30 Sökandena har hänvisat till artikel 4 A punkt 3 i Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten av den 20 mars 1883, som senare reviderats, och på artikel 87.3 i Münchenkonventionen av den 5 oktober 1973 om meddelande av europeiska patent, enligt vilka det med behörig nationell ansökan skall förstås varje ansökan, som gör det möjligt att fastställa den dag då ansökan ingivits i ifrågavarande land, oavsett vad som blivit resultatet av ansökan.
- 31 Sökandena har härav dragit slutsatsen att ansökningsdagen skall fastställas oberoende av vad som kan inträffa med ansökan senare, och således oberoende av betalningen av ansökningsavgiften. Detta gäller också enligt Washingtonkonventionen av den 19 juni 1970 om patentsamarbete.
- 32 Byrån har i huvudsak svarat att det inte finns något enhetligt folkrättsligt dokument som reglerar tidsfristerna för betalning av ansökningsavgifter, eller rättsverkningarna av en för sent inbetalad ansökningsavgift eller underlåtenhet att betala en sådan avgift.

Förstainstansrättens bedömning

- 33 Den ovannämnda Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten innehåller inte några materiella regler om förutsättningarna för fastställande av ansökningsdag. Av dess artikel 4 A.2 framgår att ansökningars laglighet skall bedömas enligt varje unionslands lagstiftning eller bilaterala eller multilaterala avtal mellan flera unionsländer.
- 34 Det framgår vidare av artiklarna 78.2 och 90.3 i den ovannämnda Münchenkonventionen om meddelande av europeiska patent att ansökningsavgiften skall betalas senast en månad efter det att ansökan ingivits och att ansökan om europeiskt patent i annat fall skall anses vara återkallad.
- 35 Den ovannämnda Washingtonkonventionen om patentsamarbete innehåller slutligen, vilket sökandena själva har påpekat i punkt 52 i sitt käromål, en uttrycklig hänvisning till den ovannämnda Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten.
- 36 Av de internationella konventioner som åberopats kan det således inte utläsas, för de fall de skulle vara relevanta, någon princip som artikel 27 i förordning nr 40/94 kan anses vara oförenlig med.
- 37 Talan kan således inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden: Svarandens underlåtenhet att självmant informera sökandena om tidsfristen om en månad för betalning av ansökningsavgiften

Parternas argument

- 38 Sökandena har klandrat byrån för att den inte gjort S uppmärksam på tidsfristen för betalning av ansökningsavgiften. Ett meddelande i enlighet med regel 9 i genomförandeförordningen var än mer nödvändigt under den första perioden av tillämpningen av förordning 40/94, eftersom dess artikel 27 innehöll nya bestämmelser.
- 39 Byrån var, i enlighet med en analog tillämpning av 139 § i den tyska civilprocesslagen, bunden av en upplysningsplikt. Ett åsidosättande av denna bestämmelse innebär ett grovt processuellt fel, vilket medför ett åsidosättande av artikel 3.1 i Förbundsrepubliken Tysklands grundlag.
- 40 Sökandena har slutligen gjort gällande att byrån numera, i bekräftelsen av att ansökningar om registrering mottagits, upplyser om den tidsfrist som är utsatt för betalning av ansökningsavgiften samt om vilka följder som en underlåtenhet att hålla fristen kan få. Eftersom byrån är skyldig att iaktta principen om likabehandling, kan den inte behandla sökandena mindre förmånligt än den behandlar sökande i dag.
- 41 Byrån har invänt att förordning nr 40/94, till skillnad från tysk rätt, inte innehåller någon reglering om skyldigheten att påminna om betalningen av

ansökningsavgiften. Byrån anser sig därför inte, trots att sökandena inte kan stödja sig på nationella processuella regler, vara bunden av någon sådan skyldighet.

- 42 Under den muntliga förhandlingen påpekade byrån att dess nya praxis endast innebär att sökandena görs uppmärksamma på sin skyldighet att betala ansökningsavgiften.

Förstainstansrättens bedömning

- 43 Det framgår av S beskrivning av sitt kontrollsystem för tidsfrister, som beskrivs i samband med den tredje grunden som prövats nedan, att S allmänt ombett sin personal att övervaka att tidsfristen på en månad som anges i artikel 27 i förordning nr 40/94 för betalning av ansökningsavgiften iakttogs.
- 44 Eftersom skyldigheten att betala ansökningsavgiften inom denna tidsfrist var känd för sökandenas ombud, saknar den oegentlighet som åberopats, även för det fall denna antas vara styrkt, ändå relevans, såsom följaktligen även anmärkningen om åsidosättande av principen om likabehandling.
- 45 Talan kan således inte vinna bifall på den andra grunden, som är verkningslös.

Den tredje grunden: Åsidosättande av artikel 78 i förordning nr 40/94

Parternas argument

- 46 Sökandena har ansett att de lagt ner all den omsorg som omständigheterna krävt i den mening som avses i artikel 78.1 i förordning nr 40/94. Byrån gjorde därför fel när den vägrade att återge sökandena deras rättigheter och ge deras ansökan om registrering ansökningsdagen den 15 april 1996.
- 47 De rutiner som tillämpas på S kontor för att tidsfrister för betalning skall iakttas uteslöt i princip varje misstag. De gällande tidsfristerna för ansökningar om registrering noteras på insidan av omslaget på varje akt och på ett registerkort som häftas på utsidan av aktens baksida. På detta registerkort står aktnummer och det datum som infaller fjorton dagar före tidsfristens utgång. Registerkortet förses med en tydlig stor röd markering i de fall när ett överskridande av tidsfristen för betalning medför att rättigheter går förlorade. I ett sådant fall läggs akterna i ett särskilt skåp.
- 48 Tidsfristerna för betalning finns också angivna i ett kartotek om 365 dagkort, vilka anger aktnummer och innehavarens adressuppgifter. Tre månader före utgången av en tidsfrist skrivs numret på motsvarande akt ner på ett sådant kort.
- 49 Varje arbetsdag kontrollerar någon av S medarbetare, ibland under S tillsyn, det skåp i vilket akterna med angivna tidsfrister förvaras samt kartoteket. De handlingar som plockas ut bevakas till dess att betalningen av avgiften och dess storlek bekräftats. Dessutom noteras och övervakas förfalldagarna i S och

dennes medarbetares almanackor. S har vidare givit sina medarbetare allmänna instruktioner att se till att tidsfristen på en månad som anges för ansökningsavgifter enligt artikel 27 i förordning nr 40/94 iakttas.

- 50 Anledningen till att ansökningsavgiften i det här fallet inte blev betald inom den föreskrivna tidsfristen berodde uteslutande på ett fel som C, en medarbetare med specialistkompetens som rekryterades år 1972 av S föregångare och som anses vara en lojal medarbetare, ensam förorsakat. C hade lagt ner checken som ställts ut för att betala ansökningsavgiften i akten benämnd DAKOTA och sedan av misstag lagt den akten i en hög med tyska akter, för vilka helt andra tidsfrister var föreskrivna. Akten DAKOTA upptäcktes i fel hög vid en rutinkontroll och det var vid det tillfället som det upptäcktes att tidsfristen för betalning av avgiften hade löpt ut.
- 51 För att ta hänsyn till den exceptionella arbetsbörda och de organisatoriska svårigheter som drabbat ombuden när förordning nr 40/94 trädde i kraft, finns det i det här fallet slutligen skäl att mildra det stränga krav som uppställs i artikel 78 i denna förordning.
- 52 Enligt byrån kan återställande av försutten tid beviljas i undantagsfall, såsom i ett fall då en ansökan av misstag lagts i fel hög, om ett ombuds verksamhet i övrigt fungerar väl.
- 53 Ett återställande av försutten tid är däremot uteslutet i fall då tidsfristen inte skulle ha iakttagits även om detta misstag inte hade begåtts. C påstådda misstag kan inte i sig ha varit skälet till att tidsfristen för betalning av ansökningsavgiften överskridits. C misstag borde ha upptäckts omedelbart med hjälp av kartoteks-kortet med den röda markeringen som angav tidsfristen, eller senast när akten DAKOTA lades in i skåpet som var avsett för akterna. Det är inte heller särskilt

troligt att denna akt skulle ha blivit upptäckt i fel hög förrän i februari 1997. Slutligen borde den omständigheten att det låg en check i akten DAKOTA ha uppdagats när akten förelades S med anledning av skriftväxlingen med byrån.

- 54 Byrån har gjort gällande att de professionella ombud som representerar tredje man vid byrån borde ha varit särskilt vaksamma, eftersom de inte var vana vid det nya registreringsförfarandet för gemenskapsvarumärken.

Förstainstansrättens bedömning

- 55 Det misstag som C påstått ha begått medförde att ett hinder förelåg i den mening som avses i artikel 78 i förordning nr 40/94. Detta hinder har, enligt denna förordning, haft till omedelbar följd att sökandena förlorat sin rätt att få det datum då deras ansökan ingavs till byrån, nämligen den 15 april 1996, fastställt som ansökningsdag för deras ansökan om registrering.
- 56 Det kan emellertid inte godtas att det hinder som ledde till att ansökningsavgiften inte betalades inom den föreskrivna fristen enbart, såsom sökandena har anfört, berott på den omständigheten att C lagt akten DAKOTA i en hög med pågående nationella ärenden.
- 57 Det kontrollsystem för gällande tidsfrister som tillämpas på S kontor borde normalt sett ha medfört att detta fel omgående hade upptäckts.

- 58 Redan när akten skulle läggas undan borde S medarbetare ha uppmärksammat kortet med den röda markeringen som skulle fästas på utsidan av akten och ange tidsfristen för betalning av ansökningsavgiften.
- 59 S kontrollsystem skulle i övrigt, med mindre än att systemet inte efterlevdes, ha uteslutit alla risker för att akten DAKOTA hade kunnat ligga kvar i fel hög fram till den 5 februari 1997, det vill säga under nästan tio månader räknat från dagen då ansökan om registrering ingavs.
- 60 Slutligen skulle det fel som C påstås ha begått ha blivit upptäckt vid varje tillfälle som akten DAKOTA var föremål för skriftväxling med byrån, först den 21 maj 1996 sedan den 17 juni och den 19 december 1996.
- 61 Det framgår därför inte att all omsorg som har betingats av omständigheterna iakttagits i den mening som avses i artikel 78 i förordning nr 40/94.
- 62 Den exceptionella arbetsbörda och de organisatoriska svårigheter som sökandena har gjort gällande att de drabbats av till följd av ikraftträdandet av förordning nr 40/94 saknar härvid relevans.
- 63 Talan kan således inte vinna bifall på den tredje grunden.

- 64 Mot bakgrund av det ovan anförda framgår att talan skall ogillas i sin helhet.

Begäran om vittnesförhör

- 65 Mot bakgrund av det ovan anförda framgår att förstainstansrätten har kunnat avgöra saken på grundval av de yrkanden, grunder och argument som anförts under det skriftliga och muntliga förfarandet samt med beaktande av de dokument som ingivits.
- 66 Begäran om vittnesförhör, som sökandena framställt i sitt tredje yrkande, skall under dessa omständigheter avslås.

Rättegångskostnader

- 67 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökandena har tappat målet, skall de förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med svarandenas yrkande.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Sökandena skall ersätta rättegångskostnaderna.

Meij

Potocki

Pirrung

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 20 juni 2001.

H. Jung

Justitiesekreterare

A.W.H. Meij

Ordförande